

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kardos Éva ügyvéd (1011 Budapest, Jégverem utca 1.) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű és II.rendű felperes neve (mindketten: I-II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek - dr. Falcsik Tünde ügyvéd (1511 Budapest, Pf. 148.) által képviselt Budapest-Főváros Önkormányzata (1052 Budapest, Városház utca 9-11.) alperes ellen kártérítés iránti perében a Fővárosi Bíróság 2006. december 12. napján kelt 2.P.22.706/2004/16. sorszámú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a kamatfizetés kezdő időpontját 2006. január 1. napjában állapítja meg és a felpereseknek az alperes részéről fizetendő elsőfokú perköltség összegét 885.119 (nyolcszáznyolcvanötezer-száztizenkilenc) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az egyetemlegesen jogosult felpereseknek 120.000 (egyszázhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek leszállított kereseti kérelmükben 12.200.000 forint és ezen összeg után 1999. március 2. napjától járó késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérték kötelezni az alperest a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján. Előadták, hogy $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban a tulajdonukat képezi a b-i ingatlan, amely 1994-ig csendes, családi környezetben helyezkedett el. A Lágymányosi híd megépülése miatt keletkezett forgalom levezetése érdekében az alperes megkezdte a tulajdonát képező Egér út

építését. Az útépités céljára az alperes a felperesi ingatlanból egy kis részt ki akart sajátítani, de kérelmét később visszavonta. Az út - nyomvonalának módosítása mellett - a felperesi ingatlan közvetlen közelében épült meg, mintegy „beszorítva” a felpereseket a területre. Emiatt az ingatlanuk forgalmi értéke jelentősen csökkent, eladhatatlanná vált. Az értékcsökkenést, a gépjármű forgalom megnövekedése okozza, amely épületben a folyamatos rezgés miatt repedéseket okoz, a kipufogógáz megszorul, a zaj a tetőtérben az éjszakai pihenést is zavarja. A zajfogó palánk elvette a kilátást, akadályozza a gépkocsival az ingatlanra történő bejutást, és a vízelvezetést is. Az ingatlan megközelítése bonyolulttá vált, és változott az ingatlan övezeti besorolása is.

Az alperes (volt II. rendű alperes) a kereset elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Vitatta, hogy az alperessel szemben az igény a Ptk. 339. §-a alapján érvényesíthető lenne, álláspontja szerint a felperesek igénye csak közigazgatási jogkörben okozott kár lehetne, amelynek érvényesítését kizárja a jogorvoslat kimerítésének hiánya. A megjelölt jogalap kapcsán az volt az álláspontja, hogy annak minden eleme hiányzik. Nem valósult meg jogellenes és felróható magatartás az alperes részéről, mert az alperes jogszabályi kötelezettségének tett eleget az út megépítésével, és minden előírást betartott. Álláspontja szerint az út nem a felperesi ingatlan közvetlen közelében épült meg, hanem attól kb. 10 méterre. Állította, hogy az ingatlan övezeti besorolása nem változott, a csapadékvíz elvezetése megoldott, a burkolat jó állapota folytán a forgalom miatt rezgés nem keletkezik, a zajvédelem megoldott, ezért a szakértő által megállapított értékcsökkenést nem fogadta el. Az értékcsökkenést kiváltó más okok esetében az okozati összefüggése hiányára, illetve felperesi közrehatásra hivatkozott. Azt elismerte, hogy a felperesi ingatlanból egy kisebb részt ki akartak sajátítani, amelyre azonban - a kérelem visszavonása miatt - nem került sor.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 12.200.000 forintot és ezen összeg után 2004. szeptember 24. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatot. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 1.405.919 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 900.000 forint kereseti illetéket és 57.432 forint költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperesek által megjelölt Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése a kárigény megfelelő jogalapja-e, vagy az alperes felelősségére a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdését kell alkalmazni. E körben megállapította, hogy a felperesek kereseti kérelmüket nem a Főpolgármesteri Hivatallal, mint közigazgatási hatósággal szemben érvényesítik, hanem a Fővárosi Önkormányzattal, mint az út tulajdonosával szemben. Előadásuk szerint kárukat az út tulajdonosa az út megépítésével okozta, ennek következménye, hogy ingatlanuk forgalmi értéke jelentősen csökken. Ezért a felperesek a kereseti kérelem jogalapját helyesen jelölték meg, az alperes felelősségét ezen a jogalapon kell vizsgálni. A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott felelősség megállapításához

négy konjunktív feltétel megvalósulása szükséges. Az alperes jogellenes és a felróható magatartását azért látta megállapíthatónak, mert az alperes a felperesi ingatlan közvetlen közelébe építette meg az Egér utat, amely építmény, és ennek következtében megváltozott forgalmi rend az ingatlan jelentős értékcsökkenését eredményezte. Azt az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy az út szakhatósági engedélyek birtokában, a jogszabályoknak megfelelően épült, de a rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható az is, hogy az alperes megindította a telekrendezési eljárást, ám végül a perbeli ingatlan kisajátítását nem látta szükségesnek. Az alperesnek tudnia kellett arról, hogy az út perbeli ingatlan közvetlen közelében történő elvezetése jelentős értékvesztést fog okozni, még zajvédő palánk alkalmazása mellett is. Ennek ellenére nem tett semmit, hogy a felperesi ingatlan értékcsökkenése elkerülhető legyen, ezért kártérítési felelősségét kimenteni nem tudta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható a felperesi ingatlanban bekövetkezett értékcsökkenés is. A forgalmi értéket csökkentő tényező az Egér út közelsége, és nehézkes megközelítése. A bíróság a szakértő által megállapított mértéket nem találta eltúlzottnak, mert a szakértő az út káros hatásainak értékcsökkentő hatását nem egyenként, hanem összességében értékelte. Álláspontja szerint ezért nem a felperesek által megjelölt egyes értékcsökkenést okozó körülmények vonatkozásában kell vizsgálni az okozati összefüggést, hanem a megállapítható értékcsökkenés útépítéssel való okozati összefüggését. Az okozati összefüggés fennállását pedig a szakértői vélemény egyértelműen alátámasztja. Ezért az elsőfokú bíróság elfogadva a szakértő véleményét, 30.500.000 forintos értékből kiindulva az okozott értékcsökkenés mértékét 40 %-ban, azaz 12.200.000 forintban állapította meg. Az elsőfokú bíróság a kamatigényt viszont nem találta teljes mértékben megalapozottnak, mert álláspontja szerint az alperes késedelme a kereseti kérelem benyújtása előtt nem, csak a perindítás hatályával következett be. Az ezt megelőző időre érvényesített kamatigényt ezért elutasította. A perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének teljes terjedelemben történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára, valamint perköltséget is igényelt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő, mert nem vette figyelembe a Legfelsőbb Bíróság BH 2002. 357. számú jogesetében kifejtetteket.

Fenntartotta, hogy a közúti forgalom szervezése, a közút fejlesztése során az önkormányzat közhatalmi feladatokat lát el, biztosítva a közérdek érvényre jutását, ezért felelőssége csak a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálható, ennek folytán a Pp. 23. §-ának (1) bekezdés b) pontja alapján a Közigazgatási Kollégium hatáskörébe tartozott volna az igény elbírálása.

Az alperes feladat és hatáskörét az önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 10. §-ának (3) bekezdése, a Fővárosi Önkormányzat speciális feladatkörét az 1994. évi módosítása óta az Ötv. 63/A. §-a szabályozza. Ezen túlmenően ágazati szabályok állapítják meg az alperes, mint a tulajdonában álló utak kezelőjének jogait

és kötelezettségeit. Ezen túlmenően az Országgyűlés 24/1992. (VI. 26.) OGY határozatával hagyta jóvá a kormány által beterjesztett és a Fővárosi Közgyűlés 1992. március 5-i ülésén elfogadott a Lágymányosi Duna-híd és csatlakozó úthálózat megvalósítási programját. Az Egér utat az alperes építtette, de eljárása során minden előírást és jogszabályt betartott, mind a tervezés, mind a kivitelezés során, amely felróhatóságát és jogellenes eljárását kizárja. Ezzel egyező álláspontot foglalt el a Legfelsőbb Bíróság is a 2002. 357. számú jogesetben.

Sérlemelte, hogy a bíróság nem vette figyelembe azt sem, hogy a perbeli ingatlan nem lakóövezetbe sorolt, hanem közlekedési övezetbe, körülvéve ipari területekkel. A felperesek tudtak a tervezett út építéséről, mégis vállalták a tetőtér beépítésének kockázatát, holott arra csak úgy kaptak engedélyt, hogy kisajátítás esetén kártalanítást a tetőtér beépítése után nem kaphatnak. Ezt a körülményt pedig a kártérítés mértékénél figyelembe kellett volna venni. Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperesek kizárólag ingatlanuk értékcsökkenése miatt terjesztettek elő kártérítést, ezért az általuk megjelölt okok és az értékcsökkenés közötti okozati összefüggést vizsgálni kellett volna. Sérlemelte azt is, hogy a bíróság a szakértőnek olyan - vélhetően más perekből származó - szakértői véleményeket is átadott, amelyet nem bocsátott a felek rendelkezésre, így azok tartalmát az alperes nem ismerhette meg. Kifogásolta azt is, hogy a szakértő a zajterhelésre vonatkozó megállapításokat tesz, holott mérés erre vonatkozóan nem történt. Kifejtette, hogy az értékcsökkenés megállapítását nem lehetett volna kizárólag ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján megállapítani, mert ahhoz további, a szakértő kompetenciájába nem tartozó vizsgálatokra lett volna szükség. A szakértő által meghatározott értékcsökkenést azért sem fogadta el, mert az általában a környékbeli ingatlanokra és nem a perbeli ingatlanra vonatkozik. Kifogásolta a megállapított perköltség összegét, azt eltúlzottnak találta, amely nem áll arányban a felperesi képviselő által végzett munka mennyiségével. A fellebbezési tárgyaláson az alperes elévülési kifogással is élt.

A felperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték és az alperes perköltségben történő marasztalását. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és abból az értékcsökkenés bekövetkezésére megalapozott következtetést vont le. Az alperes által megjelölt jogeset jelen ügyre való alkalmazhatóságát vitatta. Az elévülési kifogásra tényszerűen nyilatkozni nem tudott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, a fellebbezési korlátra tekintet nélkül kért hatályon kívül helyezésre figyelemmel (Pp. 228. §-nak (1) bekezdése).

Az alperes fellebbezése kisebb részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy szükség van-e az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. §-ának (2) vagy (3) bekezdése alapján. Az alperes fellebbezésében ugyanis arra hivatkozott, hogy az

első fokon eljáró bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el, mert a szakértőnek más perben keletkezett szakvéleményeket adott át, amelynek megismerését a felek számára nem tette lehetővé. Az alperes álláspontja azonban nem helytálló. A 7. sorszámú kirendelő végzésben az eljáró bíróság a szakértő feladatává tette, hogy a felperesek által csatolt szakvéleményekre tegyen észrevételt, de ezek a szakvélemények (Kázár Katalin szakvéleménye, statikai szakvélemény) az alperes részére is kézbesítésre kerültek. A kirendelt szakértő maga is rendelkezett az ügyre vonatkozóan készített más szakvéleményekkel, amelyeket a szakértői véleménye kialakításához felhasznált. Ezt viszont az alperes alappal nem kifogásolhatja, különös figyelemmel arra, hogy a szakértő a felhasznált szakértői véleményeket idézte, így a más által készített szakértői véleményekből a perben felhasznált részeket az alperes is megismerhette. A kirendelt szakértő által felhasznált szakértői vélemények vonatkozásában az elsőfokú bíróságot nem terhelte az a kötelezettség, hogy azokat a tárgyalás anyagává tegye. Ennél fogva nincs olyan eljárási szabálysértés, amely miatt az ítéletet a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján hatályon kívül kellene helyezni.

A bizonyítás kiegészítése miatt sem szükséges az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése. Az első fokon eljáró bíróság ugyanis éppen az alperes észrevételei miatt rendelte el a szakértői vélemény kiegészítését. Egyben a kirendelő végzésében felhívta a feleket, hogy 15 napon belül tegyenek indítványt a szakértőhöz intézendő további kérdésekre. Ilyen indítványt az alperes nem terjesztett elő, a feltett kérdéseire vonatkozóan pedig a szakértői vélemény kiegészítésére sor került. Az alperes saját elsőfokú eljárásban elkövetett mulasztását kívánja pótolni a fellebbezésben, ezért az a másodfokú eljárásban nem teljesíthető.

Ezt követően a Fővárosi Ítéltábla azt vizsgálta, hogy az alperes által a másodfokú tárgyaláson előterjesztett elévülési kifogás érdemben vizsgálható-e. A Pp-ben nincs olyan rendelkezés, amely az érdemi védekezés okának megváltoztatását, vagy kiterjesztését tiltaná. Az időmúlást nem lehet új ténynek sem tekinteni, ezért az elévülési kifogás másodfokon történő előterjesztése nem ütközik a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésébe sem. Az út átadásától számított 5 év eltelté azonban önmagában még nem eredményezi az elévülés bekövetkezését, az elévülési kifogás érdemi elbírálásához ugyanis szükség lenne a kár bekövetkezési időpontjának, valamint az elévülést megszakító, illetve a nyugvást eredményező körülményeknek a vizsgálatára, amelyet a felpereseknek kellene előterjeszteni. Az elévülést, mint a követelés érvényesítését akadályozó körülményt, nem lehet hivatalból figyelembe venni, a másodfokú eljárásban pedig a felpereseknek nincs módjuk, mint nem fellebbező feleknek bizonyítási indítvány előterjesztésére. Az alperesnek a Pp. 139. §-a szerint az első tárgyaláson, első fokon kellett volna előterjeszteni védekezését, így az elévülési kifogását is. A Pp. kifejezetten nem tiltja a védekezés későbbi előterjesztését, de ha az ellenérdekű fél ennek folytán bizonyításra kényszerül, akkor az alperesi magatartást a Pp. alapelvei alapján kell megítélni. A Pp. 2. §-ának (4) bekezdése szerint ugyanis a Pp. rendelkezéseit az alapelvekkel összhangban kell értelmezni. A Pp. 8. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság köteles

megakadályozni minden olyan magatartást, amely a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes, illetve a per elhúzódásához vezethet. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elévülési kifogást érdemben nem vizsgálta, mert az 5 év elteltéből az elévülés önmagában nem következik, és az elsőfokú eljárásban fel sem merült, hogy e körben a felpereseket bizonyítás terhelné.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntése és annak jogi indokai is helytállóak, azt a Fővárosi Ítéltábla a következőkkel egészíti ki.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy az alperes felelősségét nem a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján kell vizsgálni, mert az alperes nem közigazgatási jogkörben járt el, nem jogokat vagy kötelezettségeket állapított meg. Az alperesnek jogszabályi kötelezettsége volt az eljárás, az út megépítése, de ez nem azonosítható a közigazgatási jogkörrel. A felperesek, mint károsult szomszéd ingatlan tulajdonosok az alperest, mint a közút tulajdonosát és kezelőjét perlik, így kereseti kérelmük jogalapja a Ptk. 100. §-a, illetve a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése lehet. Megjegyzi a bíróság, hogy amennyiben a felperesek közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítését kérnék, annak az elbírálására sem a közigazgatási kollégium lenne jogosult, mert a szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti igény polgári jogi igény.

A Ptk. 100. §-a a tulajdonost arra kötelezi, hogy a dolog használata során tartózkodjon minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédait szükségtelenül zavarná. A felperesek ingatlana a közút megépítésével károsodott, ezért a szükségtelen zavarás megvalósulását speciális szabály, a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény rendelkezéseinek alkalmazásával kell megítélni. A törvény 11. §-ának (2) bekezdése szerint a közúthálózat fejlesztése során a közlekedési igények alakulásából kell kiindulni, és figyelembe kell venni a honvédelmi, földvédelmi, környezet- és tájvédelmi, egészségvédelmi, az idegenforgalmi, valamint az egyéb nem közlekedési érdekeket és célokat. E jogszabályi követelmény mellett az alperes nem lehetett közömbös a családi házas ingatlanok sorsát illetően, a kialakult helyzet viszont azt igazolja, hogy e kötelezettségét nem teljesítette, nem volt tekintettel a felperesek érdekére, amely azt jelenti, hogy a szükségtelen zavarás megvalósult. A szakértői vélemény ugyanis tényként állapítja meg, hogy a felperesi ingatlan „elzáródott” megközelítése rendkívül nehézkes, a zajszint nőtt, a légszennyezettség a felperesi ingatlannál megszorul. A szükségtelen zavarás a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti jogellenes magatartás megvalósítását jelenti, a kár pedig a szakértői véleménnyel igazolt. Nem fogadta el a Fővárosi Ítéltábla az alperes azon álláspontját, hogy az egyes okokat külön kellett volna vizsgálni, mert nem az egyes okoknak, hanem a szakértő által megállapított ténylegesen fennálló okok együttes hatásának van jelentősége. A szakértő szakvéleményében csak az általa megállapított, ténylegesen fennálló okok alapján határozta meg a felperesi ingatlan értékcsökkenését 40 %-ban, amely egyben a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés fennállását is igazolja.

A felróhatóságot jogellenes károkozás esetén vélelmezni kell, és az alperest terheli a kimentési kötelezettség. A kimentés körében nem annak van jelentősége, hogy az

alperes a jogszabályokat betartotta-e, illetve, hogy a kivitelezés a terveknek megfelelően történt-e, hiszen önmagában ezek betartása nem eredményezheti az alperes mentesülését. Ehhez az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a közérdekű közlekedési célokat, kizárólag ebben a formában, ezen a nyomvonalon és ezen a módon lehetett megvalósítani, nem volt más alternatív lehetőség, amely a felperesi ingatlan használatát kevésbé korlátozza. Ezt az alperes meg sem kísérelte, ezért kimentése nem vezetett eredményre.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a felpereseknek alacsonyabb összegű kártérítés jár azért is, mert a tetőtérre úgy kaptak engedélyt, hogy arra kisajátítás esetén a kártalanítás nem jár. Ez a kikötés csak a kisajátítási kártalanítás esetére vonatkozik, amely nem következett be. A felperesek jogról való lemondását pedig nem lehet kiterjesztően értelmezni. Nem alapos az övezeti besorolással kapcsolatos érvelés sem. Az alperes ugyanis az övezeti besorolással kapcsolatba semmit sem bizonyított, holott annak értékelhetőségéhez arra lett volna szükség, hogy igazolja, az átsorolás a felperesek tulajdonjogának megszerzése előtt történt.

A fellebbezés kis mértékben a kamatfizetés kezdő időpontja és a perköltség összegének meghatározására vonatkozóan alapos. A szakértő ugyanis a felperesek ingatlanának forgalmi értékét 2005. év végi áron határozta meg, amely a felperesek kárának teljes reparálására elegendő. Késedelem csak ezt követően állapítható meg, ezért a késedelmi kamat is csak ezen időponttól, 2006. január 1. napjától illeti meg a felpereseket, az elsőfokú bíróság által meghatározott „ugráló kamat” szerint.

A perköltség összegét a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése alapján kell meghatározni, mert a felperesek eredeti követelését sem lehet nyilvánvalóan eltúlzottnak tekinteni. A megítélt összeg után ezért a felpereseket a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján illeti meg perköltség, amely 10.000.000 forintig 5 %, az afölötti rész után 3 %. A felperesi képviselőt megillető munkadíj 566.000 forint és 113.000 forint áfa. A felperesek által előlegezett szakértői díj 208.919 forint, így a perköltség összesen 885.119 forint. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperesek javára megítélt perköltséget leszállította. A felpereseket a Fővárosi Ítéltábla mentesítette 168.000 forint kereseti illeték megfizetése alól a 6/1986. (VI. 16.) IM rendelet 15. §-ának (2) bekezdése alapján.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta a késedelmi kamat és perköltség vonatkozásában, egyebekben pedig helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperesek ügyvédi munkadíjából álló perköltség megfizetésére, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján határozott meg, a végzett munka mennyiségére figyelemmel.

Budapest, 2007. június 21.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Klára s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: